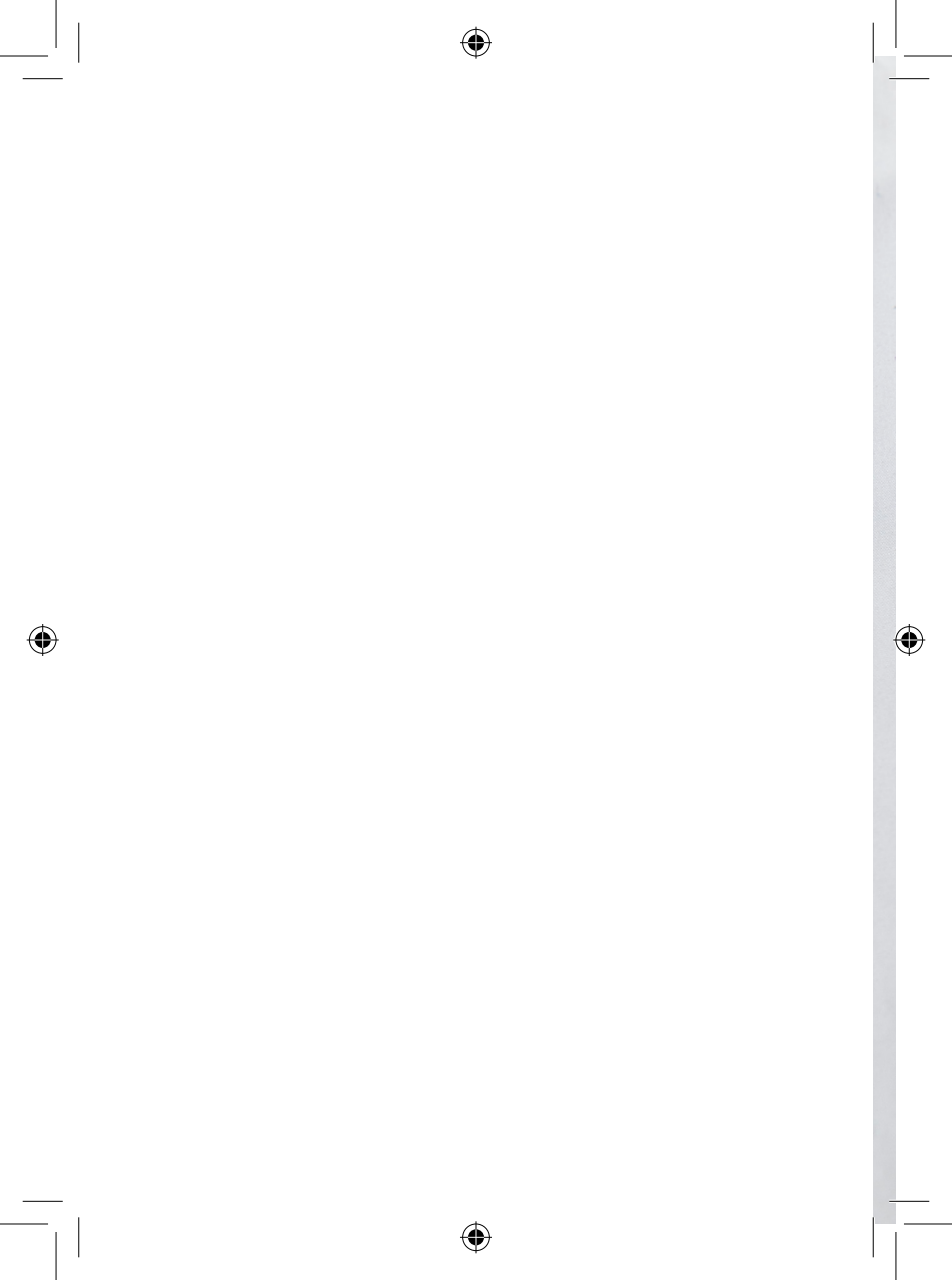

SEMEZDIN
MEHMEDINOVIĆ

Stotine
malih
smrti

sr
SARAJEVSKI
RATNI TEATAR

SEMEZDIN MEHMEDINOVIĆ

Statim u malih smrti

sr
SARAJEVSKI
RATNI TEATAR

Ministarstvo
kulture i sporta
Kantona Sarajevo

realstage.

LUTRIJA
BOSNE I HERCEGOVINE

šef tehnike / FAZLAGIĆ DAMIR
inspicijent / GORAN FILIPOVIĆ
marketing / REA JUGO, NATALIA DMITRIEVA

majstor svjetla / NEDIM PEJDAH
rasvjetljivači / DŽANI DIMOVSKI, ARMIN BERBEROVIĆ,
MEHO BEĆIROVIĆ
ton / DANIJEL JURIŠIĆ, IRHAD HODŽIĆ
majstor scene / NURKO OPRAŠIĆ
šminka / SANELA ALIČKOVIĆ ĆATOVIĆ
garderoba / HAVA REDŽIĆ, MERSIHA HASEČIĆ
dekorateri / BAJRO KRUPALIJA, EMIR ŠABIĆ
rekviziter / SEVDA OPRAŠIĆ
nabavljač / ELVIS SIJARIĆ
spremačice / SENIJA MUJAK, MERSIHA HASEČIĆ

producenti / MAJA SALKIĆ, ISHAK JALIMAM

Zahvaljujemo se Pozorištu mladih Sarajevo

Premijera: 15. decembar 2023.
Sezona 2023/24.

režija / JOVANA TOMIĆ

dramatizacija / OLGA DIMITRIJEVIĆ, JOVANA TOMIĆ

dramaturgija / OLGA DIMITRIJEVIĆ

scenografija i kostim / ADISA VATREŠ SELIMOVIĆ

autorica muzike i performer / NIKOLINA VUJIĆ

grafički dizajn / NAIDA ČELIK

fotografija / VELIJA HASANBEGOVIĆ

dizajn svjetla / NEDIM PEJDAH

asistentica scenografije i kostima / MONIKA MOČEVIĆ

igraju / SEAD PANDUR

AMILA TERZIMEHIĆ

KEMAL RIZVANOVIĆ

Trebalo je od početka
pisati samo ljubavne pjesme,
sve drugo je bilo
čisti gubitak vremena.

Q predstavi

Jovana Tomić i Olga Dimitrijević

Predstava Stotinu malih smrti nastaje na osnovu adaptacije proznih dela Semezdina Mehmedinovića – Memed, crvena bandana i pahuljica, Ovo vrijeme sada, Autoportret s torbom, Sarajevo Blues. Od ogromnog bogatstva Mehmedinovićeve literature, tematski okvir naše dramatizacije je fokusiran na telo i smrtnost. Preispitivanje ljudske smrtnosti kroz prizmu ranjivosti tela, ali i propitivanje celokupnog života pojedinca u odnosu na neminovni kraj, otvorio je put ka promišljanju brojnih malih smrti. One su simboličke, metaforičke ali i stvarne, materijalne, koje čine sastavni deo života. Tehnikom dramaturške montaže i kolažiranja različitih segmenata navedenih knjiga, uvodimo publiku u intimne prostore junaka, kako fizičke tako i mentalne i emotivne. U jednoj pozorišnoj večeri svi zajedno idemo na put, down the memory lane, u egzile i povratke, kontinuitete i diskontinuitete, lomove i ponovna uspostavljanja.

Odumiranje predmeta, uspomena, prostora i gradova, njihov život u našim sećanjima i ponovno rađanje pri suočavanju sa istima nakon protoka vremena, inicirano je početnom okolnošću:

narator je preživeo srčani udar. Suočavanje sa činjenicom da smo smrtni, neminovno vodi u preispitivanje dosadašnjeg života, prebiranje po uspomenama i analizu međuljudskih odnosa sa najbližima. Kada osvestimo da kraj postoji, i da može doći brže i neočekivanije nego što smo se nadali, suočavamo se sa sobom, ljudima oko sebe, podvlačimo crtu i analiziramo sopstvenu poziciju spram istorije, događaja koji su nas definisali i ljudi koji su prošli kroz naš život, kao i odnosa sa onima koji su ostali. Narativni okvir sužava se i vodi ka odnosu oca i sina, preispitivanju generacijskog jaza, bliskosti između dva muškarca koju uslovljavaju društvene konvencije, različiti karakteri, ista prošlost sa različitim odnosom prema događajima i distanca života na dva različita kontinenta.

U formalnom aspektu, vizuelni identitet predstave kreiran je kroz igru jezika uspomena, subjektivne vizure naratora

zahvaljujući kojoj uranjamo u lični univerzum jednog čoveka, pratimo njegov tok svesti kroz koji se asocijativnim nizom upoznajemo sa slikama iz njegovog života koje su ga obeležile i definisale. Moć sećanja omogućava distancu spram nekog „prethodnog” sebe, a s obzirom na odnos tela i telesnosti u celokupnom narativu, multipliciranjem naratora u dva tela – mladog i sadašnjeg, tim postupkom otvorilo se još jedno polje igre odnosa sećanja, prošlosti i identiteta. Taktilnost proznog materijala Semezdina Mehmedinovića, suptilnost i pažljivo davanje akcenta detaljima, građenje fragilnih atmosfera podstaklo je odluku da u pozorišnoj postavci publika zajedno sa glumcima bude u prostoru igre, na sceni, kako bi se ta nežnost i sugestivnost koja je glavna karakteristika proze, očuvala i prenela u izvođački kvalitet. Zvuk i zvučna mapa predstave čine integralni deo sećanja,

slika i sadržaja. Zvuk takođe priča priče asocijativnim upotpunjavanjem uspomena, kao što u našim sećanjima nekada nestanu slike i lica ali ostaju mirisi, ukusi, i melodije. Pozorišna scena tako funkcioniše neka vrsta dvostrukog doma: naratorovog, u fikciji, i glumaca i tima predstave u realnosti. Ni to nije slučajno. Pozorište nam i dalje pruža mogućnost igre, zamišljanja i kolektivnog preispitivanja različitih svetova. U pozorištu i dalje postoji mogućnost kolektiva, i još bitnije, deljena intimnost kolektivnog tela. To je, možda, u današnjem svetu, njegova najveća vrednost.

*Svijet bez smrti
bio bi nepodnošljivo
mjesto.*

Od zaborava se ne umire.
Ali ako zaboravim sve,
cijeli svoj život,
zar to nije isto što i smrt?

SARTR

SARAJEVSKI RATNI TEATAR

Gabelina 16, Sarajevo
+ 387 33 664 070
sartrinfo@sartr.ba
www.sartr.ba

facebook.com/sartr1992
instagram.com/sartr_sarajevo